

Ples ve Vyškově 2003

[Foto](#)

Datum	15. února 2003	
Pořádal	Bretnýři	Vyškov
Zúčastnili se	Donny	Plesající
	Kalif	Plesající
	Milena	Plesající
	Worlík	Plesající
	Soňa	Plesající
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Sobota 15. února 2003

Na tuto akci, kterážto pořádaná byla ve Vyškově, nás jelo opravdu nemnoho. Vešli jsme se do jediného auta, a to Donnyho "bagru a kombíku". Opět se na mě čekalo asi 10 minut. Akce byla pořádaná v areálu Vojenské vysoké školy ve Vyškově. Ze Slatiny jsme vyjžděli něco kolem půl osmé večer a směřovali jsme to na dálnici směrem na Prahu. Museli jsme totiž ještě do Bystrce, vyzvednout Worlíka se Soňou. Tam jsme se po nějakém čase jízdy také dostali. Na Worlíky jsme nemuseli ani moc čekat, byli nachystaní už v kostýmech a tak jsme mohli zamířit městem, přes Pisárky a tunelem směrem na dálnici do Vyškova. Bylo tak k deváté hodině, co jsme dojeli do Vyškova a tak Donny zavolal Neptunovi, zda již je na plese. Ten kluk ošklivá na plese nebyl, a to tam Donny jel víceméně kvůli němu, a ani neměl v úmyslu se tam ukázat, protože mu vypadlo Zuzčino hlídání. Stejně jsme mu to ale neodpustili.

A tak jsme dojeli až na místo. Lidé, co nás znali, nás hnedka vítali. Rovnou u šatny jsme se srazili s Havranem a následně s Cipísem. Potřásli jsme si rukama, Donny se převlíkl do kostýmu, jediný totiž krom Mileny, která se nepočítá do skupiny, byl v civilu, odevzdali věci do šatny a šlo se do sálu. Nahlásili jsme se u vchodu, zaplatili čtyři sta za nás pět a šli si na svá rezervovaná místa. Málem nás to rozesmálo, pomalu největší stůl na naší straně sálu, pro deset lidí, kde byla velice bídná účast Lucia. Bylo to docela na ostudu, ale pro změnu, nás pět se tam docela pohodlně vlezlo. Jak na loňském plese převládalo období třicetileté války, tak na letošním plese to bylo celkem srovnané s gotikou. Uvelebili jsme se, někteří si šli k baru pro pivo, jiní pro víno, ale většina z nás pro nějaké oříšky a brambůrky, aby bylo co zobat k pití. Někteří také později i pro tři řízky s bramborovým salátem za hříšných 140Kč. A tak večer příjemně ubíhal v rozhovorech s lidmi z jiných skupin. A i k tančení došlo a Vlasta z Olomouce si zahrála jednu společenskou hru. Přestože byla favoritkou, protože loni vyhrála, tentokrát to nezvládla. Ale snažila se, odstartovala jako první. V jednom z rozhovorů se mi podařilo shodit sebe samotného, za valného příspěví Mileny, přičemž Donny to dokonale korunoval. Začalo to mým vyprávěním, o tom jak jsem přišel jednou z práce do hospody, kde seděla Milena s mojí sestřenkou Markétou. Tak jsem si přisedl a přidal se do debaty. Mluvilo se o tom, co se o

jednotlivých národech povídá. A tak jsem si vzpomněl, že jsem někde slyšel, že Češi jsou prý nejlepší milenci. Obě se daly do hlasitého smíchu. Dodnes nechápu, co na tom bylo tak vtipného...

Na chvíli jsme se u stolu odmlčeli a asi po pěti minutách to Soně nedalo, naklonila se ke mně a chtěla zjistit, odkud tohle vím. Nejprve jsem chtěl říci, že jsem to slyšel z jednoho vyprávění herce Miroslava Donutila, pak jsem si to ale rozmyslel, chtěje se pochlubit, že i já patří mezi nejlepší milence a že mi to řekly nějaké cizinky. Bohužel špatně a hlavně lakonicky jsem to komentoval větou: „Z vlastní zkušenosti.“ Myslel jsem, že tento výrok pochopí všichni tak, jak jsem si ho představoval já, ale jen co jsem to vyslovil, pochopil jsem i jiný význam, této věty. To už se mi začali Worlík, Soňa i s Milenou smát. Tak jsem si řekl, že to nemá smysl nějak vysvětlovat a že se v tom povezu, vytěžu z toho co nejvíc a že ostatním nebudu kazit radost. A tak jsem se natočil k Mileně a s úsměvem na tváři, smířen s tím, že mě mají za buzička, jsem řekl: „A odkud si myslíš, že jsem se to naučil?“ Na to se Milena usmála, vykulila oči a s udiveným výrazem ve tváři mi hned odpověděla, tak dokonale, že mě shodila podruhé: „A ty ses něco naučil?“. V tu chvíli se probral Donny, který si doposud hrál s foťákem. Zaslechl útržek poslední věty, se zeptal ještě lépe, než předtím Milena: „Co jsem Tě naučil?“. To už všechny dokonale dorazilo. Worlík se taky už málem válel polomrtvý smíchy pod stolem a já přitom nevěděl, zda mám plakat, či se smát. Vlastní bratr korunuje moji ostudu ještě svou. A tak jsme rozmlouvali s dalšími, jako třeba s Katkou od Potulných, s Havranem a Mílou z Olomouce, Vlastou a Danem, či s Karlobráčkama, kteří nám ukázali fotky ze Šumperku 2002. Tak jsme si jich pár objednali. Byla tam také Zdena Křížák, ale s tou jsme se moc neviděli (a ani nemuseli). Také jsme pokecali s Cipísem, od kterého jsme se dozvěděli, že naše skupina přislíbila na Třebíč nejhojnější účast. Celkem 12 lidí! By mě zajímalo, kde se Koža tohoto čísla dobral. Taky jsme se dozvěděli, že Koža je hrozně rychlý, protože nahlašoval účast svých lidí mezi prvníma. Předběhla nás jen skupina, na jejíž jméno si momentálně nevzpomenu, ale každopádně, nikdo více lidí nenahlásil.

A tak jsme vydrželi až do půlnoci, kdy byla tombola. Lístkama do tomboly byly samotné vstupenky na ples. Zatímco u vedlejšího stolu, kde sedělo pět lidí, pořád někdo vyhrával, u nás to byl akorát Donny, který si s sebou do Brna odvezl úklidový balíček. Po tombole, asi tak o půl jedné, jsme se všichni zvedli, rozloučili se s lidmi, Karlovi Sczeponiakovi jsme zhlkli pár jeho výborných indiánek, vzali si ze šatny bundy a vyrazili k autu. Tam jsme zjistili, že auto je pod sněhem a tak přišel vhod Donnynho úklidový balíček, v němž byl také smetáček. Donny vytáhl z kufru ještě druhý a tak jsme s Worlíkem očistili Donnymu auto a vyrazili jsme po státní směrem do Brna. Cesta nazpět proběhla celkem v klidu. Ve Slatině jsme najeli na dálnici, která vede na Olomouckou a skrze celé město jsme jeli až do Bystrce, kde jsme vysadili Worlíka se Soňou. Rozloučili jsme se a vydali se nazpět do Slatiny. Po cestě Nás stopli ještě policajti a tak byl Donny nucen si fouknout do trubičky, která se mu naštěstí nezazelenala. Donny měl totiž angínu a rýmu a tak na plese ani nepil, jenom smrkal a smrkal. Zatímco Donny mocně funěl do trubičky, aby se prokázal jako spořádaný abstinent, policajt na něj divně civěl, protože byl celý v kostýmu. A přitom on v té fosforeskující žluté vestičce vypadal jak...

Domů jsme se dostali až kolem třetí, rozloučili jsme se a šli spát. A tak celý večer vyvrcholil hrou na broučky, kteří spali a spali a spali...